

HỒI THỨ HAI TRĂM BA MƯƠI BA
VI TIỂU BẢO NIỆU XẠ LỘC ĐỈNH SƠN

Hắc Long Giang tướng quân là Tát Bố Tổ cả giận, thân hành đốc suất quan quân đánh thành.

Trên mặt thành hàng loạt súng bắn xuống. Tát Bố Tổ trúng đạn ngã ngựa. Thanh quân rối loạn cả lên.

Cửa thành mở, mấy trăm quân La Sát xông ra.

Lâm Hưng Châu dẫn đội đẳng bài lẫn mình dưới đất xông vào, tay cầm đại đao vung múa. Quân La Sát vội tung mình nhảy lên né tránh.

Đội quân đẳng bài này do Lâm Hưng Châu ra tay huấn luyện phép "Địa đường đao pháp" cực kỳ thuần thục. Bọn chúng lẫn mình dưới đất, tay trái cầm đẳng bài che đỡ súng đạn bên địch. Tay mặt vung đại đao chém vào chân quân La Sát.

Đồ Nhĩ Bố Thanh thấy tình thế bất lợi vội hạ lệnh thu binh.

Lâm Hưng Châu cứu Tát Bố Tổ đưa về. Tát Bố Tổ bị trúng đạn ở trán may chưa vào tới óc. Hắn bị thương rất nặng nhưng không nguy đến tính mạng.

Trận này cả hai bên cùng tổn thất, có điều quân Thanh bị tử thương nhiều hơn.

Vi Tiểu Bảo đã đưa quân y đi theo, liền cho Tát Bố Tổ ở trong trường trị thương và trọng thưởng Lâm Hưng Châu. Gã hạ lệnh lui binh hai mươi dặm hạ trại.

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo ở trong trường hội họp chư tướng, thương nghị kế hoạch đánh thành.

Có người nói:

- Bữa nay quân đẳng bài đã lập được công lớn, vậy sáng mai lại khiêu chiến dẫn dụ bọn quỷ La Sát ra ngoài thành rồi huy động quân đẳng bài chém quân giặc.

Có kẻ bàn:

- Quân địch đã mất hết nhuệ khí, e rằng chúng không dám xuất chiến. Chi bằng đắp lũy cao bốn mặt vây hãm cho chúng chết đói.

Lại có người bày kế: Nên đào đường hầm tiến quân vào thành tấn công.

Theo địa đạo đánh thành nguyên là kế hoạch từ xưa của Trung Quốc. Câu này nhắc nhở Vi Tiểu Bảo nhớ tới trong thành Nhã Tát Khắc đã có đường hầm.

Nguyên năm trước gã ôm Tô Phi á Công chúa thân thể lỏa lồ dưới địa đạo, nhưng hiện nay nàng đã thành Nhiếp Chính Nữ Vương, địa vị rất tôn quý, trong tay nắm đại quyền về quân chính của nước La Sát, mà gã lại đang đánh nhau ở đây với bộ hạ của nàng. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Giả tử nàng chỉ huy binh tướng ở trong thành Nhã Tát Khắc thì ta theo địa đạo chuồn vào bò lên giường nàng để sờ. Một ta sờ, hai ta sờ, sờ vào tấm thân mềm nhũn của nàng, tất nàng phải chịu đầu hàng.

Các tướng nghị luận một hồi thấy Vi Tiểu Bảo trầm ngâm không nói, miệng lại tùm tùm cười, thì cho là gã đã nghĩ ra diệu kế, nên ai nấy thấy đều im tiếng, lẳng lẳng chờ đợi nghe lệnh của đại soái. Ai mà biết được trong lòng gã lúc này đang nghĩ tới chuyện sờ soạng vào da dẻ đầy lông lá của nàng Tô Phi á.

Bỗng thấy cặp mắt gã nửa nhắm nửa mở, miệng lẩm nhẩm:

- Hồngбет! Không tiêu được!

Các tướng ngơ ngác nhìn nhau. Bỗng nghe đại soái nói:

- Con mẹ nó! Mình bị phát đá từ trên giường rớt xuống.

Chúng tướng cũng chẳng hiểu ra làm sao. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Nước La Sát tuy lợi hại, nhưng rồi lão gia sẽ có biện pháp đối phó.

Bằng Xuân nói theo:

- Đại soái nói phải lắm! Bọn quý La Sát dù lợi hại đến đâu, chúng ta cũng có cách đối phó.

Vi Tiểu Bảo giật mình mở bừng mắt ra hỏi:

- Chúng ta nào? Người cũng có đến đó ư?

Nhưng rồi gã tỉnh ngộ ngay cười ha hả nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đường địa đạo đó hẹp quá chỉ lọt một người đi vào mà cửa hầm lại ở trong phòng tướng quân. Chắc hiện nay họ vít chặt rồi. Chúng ta nên đào đường khác là hơn.

Các tướng lại càng mờ mịt chẳng hiểu chi hết.

Vì Tiểu Bảo đứng dậy nói:

- Kế hoạch của các vị tướng quân đều tuyệt diệu. Những cửa Thanh Long, Bạch Hổ, Thiên Môn của chúng ta đều ăn thông hết. Đáng sớm mai chúng ta chia nhau đồn đốc đắp thành bao vây, đào đường hầm, đồng thời nổ súng lớn dẫn dụ bọn La Sát xuất chiến, để quân đằng bài lẫn vào chém chân bọn quỷ sứ.

Các tướng thấy kế hoạch của mình đề nghị đều được đại soái thu dụng, ai nấy hoan hỷ lui ra.

Hôm sau, trời chưa sáng rõ, các tướng đã dẫn bọn bộ thuộc chia nhau hành động.

Bằng Xuân đốc suất binh lính đắp tường đất bao vây. Lang Thản chỉ huy đội phóng pháo. Hà Hựu đốc việc đào đường hầm. Hồng Triều dẫn năm trăm quân đã học được ít tiếng La Sát của bọn hàng binh về những câu chửi bới, đến chân thành lớn tiếng thóa mạ.

Đáng tiếc là người La Sát hủ lậu kém văn chương, rất ít từ ngữ thóa mạ.

Thanh âm của binh lính tuy vang dội nhưng hàm nghĩa rất bình thường, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy câu "Người là con heo thối tha", "Người ăn phân không biết thối..."

Những lời thóa mạ của nước La Sát so với Trung Hoa thật còn kém xa, làm gì có chuyện biến hóa vô cùng ?

Vì Tiểu Bảo nghe một lúc rồi phát ngán.

Bọn quân La Sát hôm qua đã nếm mùi chặt chân đau khổ, lại thấy quân Thanh thế mạnh, quả nhiên kiên thủ không ra. Chúng ẩn mình ở sau tường để chửi lại.

Quân Thanh nổ súng bắn vào thành, nhưng không gây được tổn hại đáng kể.

Nên biết thời bấy giờ nồi hỏa được vào nòng súng rồi đốt lửa để bắn đạn sắt đạn chì. Ai bị trúng đạn trực tiếp mới bị bong gân gãy xương, còn đạn rơi

xuống đất thì không sao. Dâu có được như đời sau một phát đạn nổ sát thương rất nhiều người.

Trăm họ ở quanh vùng này đã bị quân La Sát tàn hại mười mấy năm. Nhà tan người chết không biết bao nhiêu mà kể! Nay họ được tin Hoàng thượng phái binh đến đánh bọn quỷ La Sát, ai nấy mừng rỡ như phát điên. Kẻ đem cơm rượu úy lạo ba quân, người đem quang gánh thuổng cuốc giúp việc đào đất đắp lũy bao vây.

Tin tức truyền đi rất mau chóng cả nhân dân ở ngoài mấy trăm dặm cũng đến trợ lực cuộc tấn công.

Đồ Nhĩ Bố Thanh lên mặt thành nhìn xuống thấy người đông như kiến cỏ, hăm hở đào đất đắp lũy bao vây ngoài thành mỗi ngày một cao. Cứ tình thế này thì quân La Sát sẽ bị vây hãm đến chết.

Hắn chỉ mong thành Ni Bố Sở ở phía Tây phát binh cứu viện, nội ngoại giáp công mới có cơ thủ thắng.

Ngờ đâu Vua Khang Hy đã tiên liệu chuyện này, chỉ thị cho một đội kỵ binh kéo đến giả vờ tấn công thành Ni Bố Sở để cầm chân.

Tướng thủ thành Ni Bố Sở cũng mong Đồ Nhĩ Bố Thanh đem quân đến cứu viện.

Súng ống La Sát vừa mạnh vừa bắn xa khiến quân Thanh không dám tiến vào gần tấn công. Thành Nhã Tát Khắc lại dùng làm căn cứ địa của quân La Sát để tiến về phía Đông, nên được gia cố rất vững vàng.

Người La Sát hoài bão đã tâm rất lớn, chuẩn bị chiếm cứ giải đất rộng mông mênh ở miền Hắc Long Giang và Trung Hoa Giang rồi sẽ tràn xuống phía Nam, mưu đồ lấy cả Trung Quốc sát nhập vào nước La Sát, khiến mấy trăm triệu người trở thành nông nô cho chúng.

Tường thành Nhã Tát Khắc rất kiên cố. Trong thành đạn dược đầy đủ, lương thảo chất thành non. Dù phải cố thủ mấy năm cũng không lo thiếu thốn.

Ngoài ra, chúng còn đào giếng sâu để giải quyết vấn đề nước uống.

Đồ Nhĩ Bố Thanh sợ người Trung Quốc ở trong thành nổi loạn để làm nội ứng, nên lòi hết lên mặt thành giết chết rồi quăng xác xuống.

Người Trung Quốc ở ngoài thành thấy vậy vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng thóa mạ.

Hiện thời đường địa đạo đã đào đến bên thành.

Vì Tiểu Bảo nghĩ tới núi Lộc Đỉnh là chỗ long mạch phát tích đế nghiệp của nhà Thanh, nếu đào đường là tổn thương long mạch, nguy hại đến tính mạng Nhà Vua là một điều không ổn.

Gã liền hạ lệnh không được đào đường hầm tiến thẳng vào trong thành, mà chỉ đào men theo chân tường rồi đặt chất nổ phá thành cho đại quân xông vào.

Không ngờ một hôm trong thành có mấy chỗ nước giếng vọt lên. Đồ Nhĩ Bố Thanh chuyên nghề dụng binh được tin báo, hẩn suy nghĩ rồi đoán biết địch quân đào đường hầm trúng phải mạch nước mới có hiện tượng này. Hẩn liền suy đoán phương vị, đặt chất nổ trên đường địa đạo rồi châm ngòi cho nổ tung.

Hơn trăm quân Thanh bị chết dưới địa đạo và đường hầm cũng bị vít lại.

Việc đánh thành Nhĩ Tát Khắc không thể hạ được trong một thời gian ngắn, khí trời lại mỗi ngày một thêm khá lạnh.

Ở miền cực Bắc này, tới mùa thu khí hậu đã hàn lạnh phi thường. Sang mùa đông nước đóng thành băng. Người nào bất cẩn một chút hay phòng vệ không được chu đáo là lỗ mũi lỗ tai nước đọng nghẹt cứng. Còn chân tay cồng lại rồi bị hủ nát là chuyện thường.

Mấy ngày trời xuống tuyết lớn, trăm họ đến giúp cuộc tấn công không chịu nổi phải từ biệt quan quân trở về để chờ mùa hạ sang năm tuyết tan băng tan sẽ trở lại trợ lực.

Mọi người còn khuyên quan quân lui về phía Nam để tránh giá lạnh nơi băng thiên tuyết địa.

Bọn Tát Bố Tổ, Lang Thản đã đóng quân lâu ngày ở miền Bắc đều biết cực diện mùa đông rất nguy hiểm. Nếu đêm đến gặp hàn trào thì quan binh bị chết rét phân nửa là sự thường.

Quân La Sát ở trong phòng đã có tường vách ngự hàn, nên đỡ phần giá lạnh. Còn quân Thanh ở doanh trại ngoài hoang dã muốn đốt lửa sưởi cũng không được.

Vi Tiểu Bảo buồn rầu nghĩ thầm:

- Đức Hoàng thượng phái ta dẫn quân Bắc chinh mà không hạ nổi một tòa thành đã phải lui binh thì thật là đồ vô dụng.

Gã do dự mấy bữa thủy chung không tìm được chủ ý gì thì bộ tướng vào báo mấy chục thương binh không chịu nổi giá lạnh chết còng rồi.

Vi Tiểu Bảo đang chán nản bỗng có thánh chỉ đưa tới.

Vua Khang Hy ban thưởng dụ nói:

- "Phủ Viễn Đại tướng quân Vi Tiểu Bảo ra quân đắc lợi thật đáng khen thưởng.

Nay đã phái hàng tướng La Sát mang sắc thư của nhà Đại Thanh đến Mạc Tư Khoa tuyên dụ cho Quốc vương La Sát bãi chiến lui binh để hai nước vĩnh viễn hòa hảo.

Hiện nay tiết trời giá lạnh, binh tướng lao khổ, nằm băng gãi tuyết khiến lòng trầm không khỏi đau thương. Vậy Vi Tiểu Bảo lui quân về phía Nam đóng ở hai thành ái Huy và Hô Mã Nhi để sĩ tốt nghỉ ngơi điều dưỡng.

Nếu sang xuân quân La Sát vẫn ngoan cố không chịu hàng phục sẽ hạ lệnh tiến binh đánh dẹp.

Nay ban cho Phủ Viễn Đại tướng quân cùng quan binh dưới trướng từ Đô thống, phó Đô thống trở xuống đều được dự phần y phục, kim ngân tử thực.

Các tướng hãy thể theo ý trẫm, thương xót ba quân, chớ có tham công tốc chiến để sĩ tốt và nhân dân phải chịu gian lao, giá lạnh.

Cuộc Bắc chinh của vương sư nguyên vì mục đích bảo vệ nhân dân mà binh sĩ cũng là nhân dân vậy".

"Khâm thủ"

Vi Tiểu Bảo cùng các tướng tiếp chỉ tạ ơn.

Các tướng đều biết đức Vạn tuế thương yêu tướng sĩ, ơn đức bao la. Có điều mọi người nghĩ tới bây giờ triệt binh bỏ dở cuộc bao vây không khỏi uổng phí tiền công, nên trong lòng hối tiếc.

Quan khâm sai truyền chỉ dụ đến các doanh trại ban thưởng ba quân, sĩ tốt hoan hỷ reo hò như sấm dậy.

Hôm sau, Vi Tiểu Bảo hạ lệnh cho Tát Bố Tổ dẫn binh rút lui trước. Gã lại sai Hà Hựu và Lâm Hưng Châu lĩnh binh đoạn hậu. Nếu quân La Sát kéo ra đuổi theo thì phải đánh giết chúng tơi bời hoa lá.

Quân La Sát thấy Thanh binh triệt thoái, trong thành reo hò vang dội cả góc trời.

Mấy trăm tên quân La Sát đứng trên mặt thành đi tiểu xuống.

Vi Tiểu Bảo tức quá cũng hạ lệnh cho sĩ tốt nhất tề ngó lên thành mà đi tiểu. Trên thành dưới thành tiếng cười hô hố pha lẫn với tiếng thóa mạ náo loạn cả lên.

Có điều quân La Sát ở trên cao đi tiểu xuống thì được, còn quân Thanh ở dưới không thể bắn nước tiểu lên thành đành là chịu thua.

Mé tường thành chỗ nào cũng có nước tiểu mà gặp gió lạnh chỉ trong khoảnh khắc đã đóng lại thành một mảng vàng khè.

Vi Tiểu Bảo nổi tính trẻ nít, không chịu được cái tức này. Gã trở lên mặt thành chửi cha chửi mẹ quân La Sát.

Quan Khâm sai liền tìm lời khuyên giải nói:

- Quân La Sát chẳng khác gì bấy dĩa thú. Đại soái bất tất phải chấp với chúng.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Minh thua là mất thể diện.

Gã hạ lệnh lấy vòi rồng đến.

Vòi rồng là đồ dùng cứu hỏa, dĩ nhiên quân đội phải đem theo để phòng khi chữa lửa.

Bọn thân binh kéo mười mấy cái vòi rồng đến. Vi Tiểu Bảo sai chúng bắc lên mặt lũy.

Hiện thời nước sông đóng lại thành băng không thể dùng được. Cả liền sai hỏa phu bắc những nồi lớn lên đun cho băng chảy ra rồi đổ nước nóng vào vòi rồng.

Vì Tiểu Bảo lại vén quần đi tiểu vào nước nóng và hạ lệnh cho thân binh:

Các người hãy thục nước lên thành.

Bọn thân binh thấy chủ soái nghĩ ra được diệu kế liền hăm hở huy động vòi rồng phun nước nóng lên mặt thành.

Bọn thân binh vừa thục nước vừa hô:

- Vì đại soái ban nước tiểu cho bọn quý La Sát các người giải khát.

Nước nóng bắn vào, quân La Sát kêu la, thỏa mạ ẩm ỉ và tới tấp né tránh.

Các tướng có người lảo bầm:

- Nhộn quá!

Có người muốn lấy lòng đại soái, đứng lên reo hò để trợ oai.

Nhưng trời lạnh quá nước trong vòi rồng chỉ sau giây lát đã đóng thành băng, cứ phải đổ nước nóng hoài.

Vì Tiểu Bảo thấy mình thắng được một trận chiến đấu bằng nước tiểu, trong lòng rất cao hứng, mình lại tự khen mình:

- Gia Cát Lượng hỏa thiêu Bàn Xà Cốc, Vì Tiểu Bảo niệu xạ Lộc Đỉnh Sơn. Cả hai vụ đều oai phong chẳng kém gì nhau.

Đột nhiên hai mắt gã trợn ngược, ngo ngẩn xuất thần. Hắn quát một tiếng lớn rồi nhảy lên cười ha hả hô:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Phó Đô thống là Lang Thản đứng bên ca tụng:

- Một bầu nước tiểu của đại soái đủ làm cho bọn quý La Sát phải chùn nhục nhuệ khí.

Vì Tiểu Bảo lại sai đánh trống triệu tập chúng tướng vào trong trường hội:

- Trong doanh trại chúng ta cả thấy có bao nhiêu vòi rồng?

Tên tham tướng phụ trách quân nhu đáp:

- Khỏi bẩm đại soái! Tất cả có mười tám bộ.

Vì Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Ít quá! Ít quá! Sao không mang nhiều đi?

Tham tướng dạ một tiếng.

Hắn nghĩ bụng:

- Quân doanh thất hỏa chẳng phải là chuyện thường xảy ra. Mười tám bộ voi rỗng đủ dùng rồi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Ta cần dùng một nghìn bộ voi rỗng. Bây giờ sai người đi trưng dụng ở các thành thị lân cận thì bao giờ mới có đủ?

Nơi đây là biên thùy cực Bắc, đất rộng người thưa. Thành thị gần nhất cũng xa tới mấy trăm dặm. Thị trấn lại nghèo nàn, lèo tèo chỉ mấy trăm nhà, chứ không sầm uất như ở Trung Nguyên. Tại thị trấn chưa chắc đã có voi rỗng. Muốn trưng tập nghìn bộ thì nhất quyết không sao tìm đủ được.

Tên tham tướng vẻ mặt dăm chiêu đáp:

- Khỏi bẩm đại soái! Ở quan ngoại mà muốn kiếm đủ một nghìn bộ voi rỗng thì e rằng không sao có đủ. Vậy phải tiến vào quan ải đến Bắc Kinh, Thiên Tân thu thập và chuyển vận tới đây.

Vì Tiểu Bảo tức giận nói:

- Thối lắm! Từ đây trở về Bắc Kinh, Thiên Tân lấy được voi rỗng đưa tới mất bao nhiêu ngày giờ? Việc đánh nhau là phải thần tốc, nửa ngày còn không chậm được.

Tên tham tướng vâng dạ luôn miệng. Hắn sợ hãi thất sắc than thầm:

- Phèn này thì cái đầu ta đến phải lia khỏi cổ mất!

Quan Khâm sai ngồi bên không nhìn được liền khuyên giải:

- Đại soái! Quý niệu đã bắn lên mặt thành của người La Sát rồi. Cái đó... cái đó quý ở chỗ tinh vi chứ không cần nhiều. Chúng ta đã thắng một trận rồi. Theo ngu kiến củ tiểu đệ thì giặc đến bước đường cùng không nên... bắn theo nữa.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được. Phải đủ một nghìn vò trống mới làm nên đại sự.

Viên Khâm sai bụng bảo dạ:

- Gã này làm đại soái mà rắc rối quá chừng! Vụ bắn nước tiểu để tranh hơi, ngẫu nhiên đùa giỡn một chút thì không tổn thương gì đến đại thể, đâu có thể mở cò giống trống làm trò vô vị. Thiếu niên Hoàng đế ưa dùng tướng quân nhỏ tuổi. Quân thần họ ý hợp tâm đầu nên người ngoài không dám nói nhiều. Nhưng gã đùa dai thái quá chẳng còn ra thể thống gì nữa, tất không tránh khỏi bị thiên hạ chê cười.

Y muốn đưa lời khuyên giải, bỗng nghe Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Các vị tướng quân! Vị nào nghĩ ra được diệu kế gì điều động đến đây ngay lập tức một hai nghìn cỗ vò trống để dùng chẳng? Đây là một công lao rất lớn.

Bằng Xuân hỏi lại:

- Xin hỏi đại soái: Phải chăng đại soái muốn dùng một nghìn vò trống để... để bắn nước tiểu lên thành?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu chúng ta có đủ nghìn vò trống mà dùng vào việc bắn nước tiểu lên thành thì lấy đâu ra được nhiều nước tiểu như vậy? Bắn soái tưởng cả trăm vạn nhân mã đi tiểu cũng không đủ dùng.

Bằng Xuân cười nói:

- Đúng thế! Thuộc hạ thật là ngu muội! Xin đại soái chỉ thị cho.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Vừa rồi bản soái thấy "quý niệu" của bản soái bắn lên mặt thành lập tức đóng lại thành băng. Nếu chúng ta dùng một vài nghìn cỗ vò trống suốt ngày đêm bắn nước nóng lên mặt thành thì sẽ ra sao?

Chúng tướng sướng sốt một chút rồi những người đầu óc linh mẫn nổi lên hoan hô. Về sau ai cũng vỗ lể, tiếng reo hò như sấm động trong doanh trướng.

Chúng tướng hô lớn:

- Diệu kế chân diệu kế! Nước tràn Nhã Tát Khắc! Băng đóng Lộc Đỉnh Sơn!

Sau một lúc, tiếng hoan hô dừng lại. Có người nói:

- Dù phải đến Bắc Kinh, Thiên Tân lấy một nghìn voi rống cũng phải ra sức đi suốt ngày đêm vận tải đưa về đây.

Lập tức mấy tên phó tướng, tá lãnh tự nguyện tận tâm kiệt lực và xin lệnh đi trưng tập voi rống.

Hồng Triều chức vị thấp kém đứng ở hàng sau cùng, bây giờ mới khom lưng lên tiếng:

- Khải bẩm chủ soái! Mạt tướng xin đưa ra ý kiến nông cạn để chủ soái định đoạt.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tướng quân có ý kiến gì cứ nói ra.

Hồng Triều nói:

- Mạt tướng là người ở Phúc Kiến, làng mạc nghèo nàn không làm nổi voi rống. Khi hương thôn phát hỏa, nhân dân liền dùng ống thụt bằng tre để chữa cháy. Thứ ống thụt này chỉ cần dùng một cây bương lớn đục cho rỗng ruột. Một đầu khoan lỗ nhỏ bằng đồng tiền. Còn một đầu lắp khúc gỗ vừa khít. Khi cứu hỏa thì dùng đầu có lỗ nhỏ xuống nước, kéo mạnh khúc gỗ lên hút nước đầy vào ống tre. Tiếp theo đẩy mạnh khúc gỗ để bắn nước vào chỗ lửa cháy.

Vì Tiểu Bảo ồ lên một tiếng rồi suy nghĩ cách làm ống thụt.

Hà Hựu nói:

- Khải bẩm chủ soái! Ống thụt này muốn làm lớn nhỏ thế nào cũng được. Hồi ty chức còn nhỏ thường cùng bạn bè dùng ống thụt nước bắn nhau chơi. Trò này rất thú vị.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đáng tiếc giải đất này không có giống tre bương thật lớn để làm ống thụt đựng nhiều nước. Thứ tre này phải qua sông Trường Giang mới có nhiều.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi Hồng Triều:

- Tướng quân còn có biện pháp nào không?

Hồng Triều đáp:

- Mặt tướng nghĩ rằng: Nơi đây tuy không có trúc lớn nhưng rất nhiều cây tùng cây sam. Chúng ta chặt nhiều cây lớn khoét ruột đi có thể làm thành ống thụt nước.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Muốn khoét ruột cây sừng lớn đâu phải chuyện dễ dàng?

Một tên phó tướng họ Ban xuất thân là thợ mộc ở Sơn Tây tiến ra đáp:

- Khỏi bầm chủ soái! Vụ này không khó khăn gì. Trước hết lấy cưa xẻ dọc cây gỗ lớn ra làm hai nửa. Mỗi nửa khoét ruột rỗng thành hình bán nguyệt bào cho nhẵn rồi lắp hai nửa vào thì thành cái ống tròn rỗng ruột. Khi lắp hai nửa muốn cho đẹp thì dùng khâu sắt đóng vào, bằng làm sơ sài thì chỉ đóng đinh sắt cũng được.

Vì Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu.

Rồi gã hỏi:

- Làm một cây ống thụt lớn như vậy phải mất bao nhiêu thì giờ?

Ban phó tướng đáp:

- Tiểu tướng tự mình ra tay thì một ngày có thể xong một cây. Làm cả đêm thì được hai cây.

Vì Tiểu Bảo chau mày nói:

- Chậm lắm, chậm lắm! Tướng quân đến khắp doanh trại tìm kiếm những tay thợ thủ, cần thật đông người làm. Tướng quân đóng vai sư phụ dạy cho các đồ đệ khởi công tức khắc.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ này chỉ cần làm cho được việc chứ có phải tân nương tử về nhà chồng đâu mà làm đồ đẹp. Cũng chẳng phải tài chủ đóng quan tài cần làm cho kỹ. Vỏ cây làm ống thụt cũng không cần đến nữa. Chỉ cốt sao bắn nước lên thành là được.

Gã lại lớn tiếng hô:

- Chư tướng! Chúng ta lập tức động thủ, phạt mộc làm ống thụt.

Chúng tướng được lệnh liền dẫn quân bộ thuộc vào rừng đốn cây phạt mộc.

*** *vietkiem.com* ***